

клевета. Обидата е, че мнозинството отъ неговитѣ другари (въ това число и той — до деня, когато е публикувалъ Писмото си) не дѣйствували по собствено убѣждение, но били жертва на террора или хитринитѣ на едно малцинство. Недостойната клевета е, че „отъ обясненията и държанието на нѣкои отъ своитѣ уважаеми бивши колеги въ послѣднитѣ събрания на професоритѣ дошълъ до убѣждение, че тѣ искатъ да използватъ университетската криза до край за партизански цѣли.“ Съ какво нетърпение е била очаквана отъ нѣкои кръгове подобна декларация, показватъ бързината и единодушието, съ което цѣлата продажна преса почна да говори за похвална доблестъ у г. Ем. Ивановъ и да сипе поименно обвинения върху отдѣлни професори — сжщитѣ, които г. Ем. Ивановъ анонимно визираще —, че били напуснали своитѣ другари и съ това измѣнили досегашното положение на въпроса. И това направиха не само ония вѣстници, които прѣзъ всичкото врѣме на кризата държаха недостойно поведение и които широко сж отворили колонитѣ си на единъ позоренъ субйектъ да позори Университета и професоритѣ; не, той пжтъ и в. „День“ говори за нова фаза и за измѣнено положение. Колко е осждително това и колко недобросвѣстно е обвинението, читателя може да сжди като узнае слѣднитѣ факти:

1. Още прѣзъ първитѣ мѣсеци на кризата въ професорскитѣ събрания се размѣниха мисли и се каза, че всѣки е свободенъ да залови било частна работа, било да приеме или дори поиска учителско мѣсто.